

Arrest

nr. 81 948 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 september 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken op 18 september 2009 is gebleken dat verzoeker reeds een asielaanvraag had ingediend in Duitsland op 27 mei 2009 en in Hongarije op 23 maart 2009.

1.3. De Belgische autoriteiten richtten op 30 november 2009 een verzoek tot terugname aan de Hongaarse autoriteiten bij toepassing van artikel 16.1.e van de Verordening (EG) van 18 februari 2003 nr. 343/2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

1.4. Op 9 december 2009 ontvingen de Belgische autoriteiten een akkoord tot terugname van de Hongaarse overheid. Op 18 december 2009 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.5. Op 15 juni 2010 concludeerde de arts-attaché in het medisch advies dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van uitwijzing, Hongarije. De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 18 december 2009 werd op 29 juni 2010 onvankelijk, doch ongegrond verklaard.

1.6. Verzoeker diende van 22 juni 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De aanvraag, ingediend op 22 juni 2010 werd op 20 september 2010 onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22/06/2010 bij onze diensten werd ingediend door :

[K.G.] [...]

[E.S.] [...]

+ kinderen:

[...]

Nationaliteit: Kosovo

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden(en):

> Dat de ingeroepen elementen reeds ingeroepen werden ter ondersteuning van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in België in toepassing van artikel 9ter van genoemde wet (Artikel 9ter, §3, van de wet van 15 december 1980), m.n.: De aangehaalde medische problematiek werd reeds voorgelegd bij de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf van 18/12/2009, die op 29/06/2010 na onderzoek ongegrond werd verklaard. Dat deze zelfde medische problematiek nu opnieuw in de huidige aanvraag wordt ingeroepen. Dat de aanvraag derhalve onontvankelijk is.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitsprekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt: *“Eerste en enige middel: Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9ter, § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen. de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen. Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd: (...). Dat de eisers geen kennis hebben van een eerdere beslissing genomen omtrent een vroegere aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op 18 december 2009. Dat de bestreden beslissing niet op adequate wijze is gemotiveerd, doordat de eisers geen betekening hebben gekregen van de beslissing die een vorige aanvraag tot machtiging tot verblijf ongegrond zou hebben verklaard; Dat de eisers echter steeds op een door de Dienst Vreemdelingen-*

zaken gekend adres hebben verbleven en indien er dus een beslissing was geweest omtrent een vorige aanvraag tot machtiging tot verblijf, dan had deze perfect kunnen worden betekend aan de eisers, wat dus niet is gebeurd; Dat er geen bewijs is van deze beslissing die de vorige aanvraag tot machtiging tot verblijf van de eisers ongegrond zou hebben verklaard en dat daarom de aanvraag tot machtiging tot verblijf, waarbij de eisers de psychiatrische en psychologische problemen van de eiseres hebben aangehaald, nog niet is onderzocht te gronde in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert; Dat de eisers steeds in het opvangcentrum van Florennes hebben verbleven tot zeer recent, nadat de bestreden beslissing werd genomen, nu zij recent zijn verhuisd naar Gesves. Dat zelfs in het geval waarin er een beslissing zou zijn genomen door de tegenpartij waarin een vorige aanvraag tot machtiging tot verblijf ongegrond zou zijn verklaard, dan nog behoort het tot de plicht van de tegenpartij om deze beslissing te betekenen aan de eisers, zodat zij in staat worden gesteld om hun eventuele rechtsmiddelen te laten gelden tegen deze beslissing; Dat de eisers tot nu toe in de onmogelijkheid zijn geweest om hun rechtsmiddelen aan te wenden tegen een beweerde eerdere beslissing van ongegrondheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf, genomen op 29 juni 2010; Dat de bestreden beslissing, door deze kennelijke appreciatiefout te begaan, een schending begaat van de formele en materiële motiveringsplicht, door geen antwoord te bieden op de argumenten aangehaald in de aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend door de eisers op 22 juni 2010, wat een schending uitmaakt van de artikelen 9ter §1, 3e lid van de wet van 15 december 1980, in combinatie met de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen; Dat eveneens het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen wordt geschonden doordat er niet wordt ingegaan op de motivering van de aanvraag tot machtiging tot verblijf van de eisers ingediend op 22 juni 2010, waarin uitvoerig wordt verwezen naar het feit dat de psychiater van de eiseres bevestigt dat zij niet kan reizen omwille van haar medische problemen en dat de nodige zorgen niet beschikbaar zullen zijn in het land van herkomst; Dat ook talrijke informatie werd overgemaakt die wijzen op de catastrofale toestand van het gezondheidssysteem in Kosovo, waaruit kan worden afgeleid dat enerzijds de toegang tot de gezondheidszorgen zeer problematisch is in Kosovo en dat dit eens te meer het geval is voor leden van minderheidsgroepen, zoals Roma, nu de eisers ook van Roma-origine zijn en ook voor vrouwen in her bijzonder, die nog bijkomend gestigmatiseerd en gediscrimineerd worden in de Kosovaarse samenleving; Dat wat het hiervoor voorafgaat kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing dus een kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering vertoont en de aangehaalde wetsbepalingen schendt.”

2.2. Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

2.4. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002). De aanvraag werd immers bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk bevonden en er werd duidelijk aangegeven dat de aangehaalde medische problematiek reeds werd voorgelegd bij de vorige aanvraag van 18 december 2009. Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

2.5. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.6. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

2.7. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat zijn aanvraag ingediend op 22 juni 2010 gestaafd werd door andere documenten dan diegene die gevoegd werden bij zijn aanvraag ingediend op 18 december 2009. De verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een verkeerde voorstelling van feiten.

2.8. Verzoeker betoogt *“Dat de eisers tot nu toe in de onmogelijkheid zijn geweest om hun rechtsmiddelen aan te wenden tegen een beweerde eerdere beslissing van ongegrondheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf, genomen op 29 juni 2010”*. Dit betoog kan niet worden gevolgd aangezien de vernietiging van de bestreden beslissing geen verband houdt met het gegeven dat verzoeker al dan niet zijn rechtsmiddelen kan aanwenden tegen een andere beslissing.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC